

Detlew v. Walmoden oli aga noor ja palawatvereline. Ta tegi andeksandmata rumaluse, hüppas hobuse seljast maha, tõmbas mõega lätte ja astus nii tüdrukute poole. Ta oli palkisi mõõda kuni jõe lestepaika jõudnud, kui Jutta tal tagasi pöördma läksis, ehk muidu sünnib õnnetus.

Walmoden ütles talle wastuseks jämeda sõimuse; saäl hoidis Jutta talle teiba wastu ja kirjus: „Pöörge ümber, ehk ma lükan teid palgi päält maha, nagu teie koeri!“

Niisugused sõnad ajasivad Walmodeni veel suuremale wihale; ta läi mõõgaga teiba otse ära. Sel filmapilgul lükkas Jutta teda kõigest jõust palgipäält maha.*).

Kuna kätipoisid kirjutasivad, kullus Walmoden, kes ennaft asjata kinnihoida kirjus, karedasti woolawashe jõe. Veel mõni kord kirjus ta pääle wee ja meeleheitel kirjutas ta käed üles, järgmisel minutil pidi ta kadunud olema, sest weft kandis teda weftkiratta poole.

Sääl kirjutas Jutta südames kaastundmus: ta ei tahtnud, et tema waenlane nii hirmsat surma saaks; ta jooksis edasi ja kirjutas Walmodenile teiba wastu. Rüütli kirjutas ta korda, teiba otjast kinni wõtta ja ennaft kinni hoida.

Veel ei olnud aga hädaoht mõõda, sest kuldale ei saanud Walmoden siiski. Kuldad olivad wefti lähedal laudadega ülekõõdud, mille libedaid seinu mõõda keegi üles ei saanud. Walmodeni teenrid kirjutasivad ja kirjatesiwad; kuid Jutta tõotas wandega, teiwast lahti lasta, kui nad temale midagi teiwad. Siis pööras ta wees wõitlewa rüütli poole: „Kas tõotate mulle oma auuse sõna juures, et meid enam taga ei aja?“

„Ma tõotan seda!“ kirjutas Walmoden. „Oma rüütli auu juures!“

Jutta ei olnud aga wandega weelgi rahul. Ta tõmbas kõigest jõust teiwast, nii et Walmodeni pää ja õlad weest wälja ulatasiwad, ja ütles: „Wanduge mulle kõige juures, mis teile päha on, et teie homme ennaft minu wangiks annate, ehk ma tõmban teiba tagasi.“

Walmoden wastas sõimamise ja wandumiseega.

Jutta aga raputas teiwast, nii et Walmodeni teine käsi selle küllest lahti pääses; kui tüdruk weel kord teibast tõmbas, pidi ta Walmodeni teine käsi lahti pääsema ja siis oli ta lähemal filmapilgul weftkiratta wahel.

Surmahirmus andis ta soowitud tõotuse, mille pääle Jutta ta teistele tüdrukutele kirjutas andis, appujale weel rohkem teibaid ulatada; niisama hüüdis ta ta teendrid abiks.

* Ajatoolikult õige.

Ta kirjutas nende hoolets oma isandat weest wälja tõmmata, kuna ta ise ühes teiste tüdrukutega linna poole ruttas.

Kui nad linna wärawale läheneiwad, nägiwad nad pärjermeisteri ühes raeherradega salga sõjameeste eesotsas neile wastu tulema. Seft teade oli linnakessesse jõudnud, et kodanikkude tütreid läbi Walmodeni metia koju peawad tulema, niisama oli sääl ka seda teada saadud et Walmoden tüdrukuid wangi wõtta tahtis.

Kui kahelja neitsi kangelasteost ja iseäranis nende juhataja, ilusa Jutta, julgusest kuuldi, kui kodanikud teada saiwad, et Detlew von Walmoden järgmisel päewal, nagu ta wandega tõotanud, ennaft kodanikkude wangiks annab, ei olnud rõõmul ega hõiskamisel enam otja. Juttad auustati nagu naiskangelast ja ta wõdis oma sündimisepäewaga küll rahul olla.

2

Et suurtsugu herrad, iseäranis rüütliid, ennaft wabatahtlikult wangi andsiwad, see oli selkorral harilik nähtus. Peaaegu igas lepingus oli niisugune punkt, et lepinguosaline, kui ta seda pidada ei jõudnud, mis ta tõotanud, ennaft teise meelewalla alla andma pidi. Kui mõni suurtsugu mees sellegilt raha laenas, siis kohustas ta ennaft harilikult, wabatahtlikult wangi minna, kui ta määratud päewal raha ära ei jõua maksta. Niisugust rüütelt, kes ennaft kohustuse järele wabatahtlikult wangi andis, ei pandud aga mitte wangikotta ehk kindlusesse, waid tema wõdis ühes oma teendritega mõnes eramajas ehk wõerastemajas nii lina elada, kuni wangistuseaeg kirjutas.

Bahni linnas oli aga üks ainus wõerastemaja, kuhu juba teisel hommikul, pärast ülemal kirjeldatud juhtumist, Walmodeni kirjutasid ilmusiwad, et oma isandale korterit muuretseda. Neile järgneiwad hobusekoormad weini ja hobuste toiduga, ja juba pärastlõunel tuli Walmoden kahelkümne sõjajulase saatel linna. Ta ei olnud sugugi lahket nägu. Oli see talle juba raske küllalt, ennaft wangi anda, siis oli õnnetus selleaegse mõiste järele seda juurem, et üks naesterahwas teda arawõitnud oli, ja päälegi weel nii iseäralistel oludel. Mitte rüütliiste sõjariistadega ei olnud teda ära wõidetud, waid Jutta oli teda nagu koera teibaga palgi päält maha lükanud. Kauaks ajaks oli Detlew von Walmoden oma naabrite ja seisuseliikmete filmas teotatud, wiistiiste jäi ta eluks ajaks nende pilke märgilauaks. Oli juba tema näost näha, et ta raskesti, temale juhtunud alanduse pärast kannatas; tema nägu oli kahwatu, kui ta pärjermeisteri maja ette kirjutas, et ennaft selle tütrele kui wang näidata.